

" HJEMMEFRONTEN "

9. april 1943.

For en sorg over Norges land. Ord er ikke rike nokk, ikke skjønne nokk til å tolke det som sitrer gjennom Norges folk i denne stund, i smerte over hva vi har tapt. Sorgen er dyp og smertefull når vi stirrer inn i det ufattelige tap. Og i ti-tusener an norske hjem er det fedre, brødre sønner hviss plasser står tomme. Kanskje gjør de sin plikt for landet i den norske hær, marine, handelsflåten eller i luftvåpnet, kanskje ser de vårnatten ut gjennom fengselsgitteret, kanskje har de funnet sin grav i kampen for det frie Norge. Hvor de enn er, idag vil tankene gå til dem, og vi vet at tankene til alle dem der ute, de går også nå til oss hjemme.

Det er en tung tid, men selv den tyngste tid er ikke uten lysning. Vi opplever i denne tiden at hele folket er blitt som en familie. Vi opplever en samling av vårt folk som aldri før i vår historie.

Nzismen har tent verden i brann, men de har oppnådd noe som kanskje kom uventet. Den har tent vår vilje som den har tent den hos alle andre underkuede folk. Nærmere tre års Gestapovelde har lært vårt folk mye. Vi har lært å skille mellom godt og ondt. For det andre har åbenbart seg for oss i sin nakne råhet og åpnet våre øine for det gode enkle verdighet og skjønnhet. Idag står norske hjerter i brann for friheten, sannheten, og retten, og det vet vi at såvist ånd og vilje er sterkere enn kjøtt og dum brulalitet, såvist vil sannheten seire selv i nederlag.

9. april 1943. Hver står vi idag ?

Alt det som betydde frihet er forsvunnet, forsteinet. Gjør derfor ingen illusjoner, hører vi fra nazihold, dette er sterkt og stabilt, dette er nåtiden og framtiden. For å vise hvorfor nazidiktaturet synes å være sterkt, og hvorfor det ikke er det tar vi deg meg en tur til Russland.:

"Nevafloden er frosset til. Man bygger hus på den. Svære vogner ruller over den. Dette er ikke vann lenger, men fjellfast grunn. Spaserende kommer og går på dette hvite marmoret, som engang var en flod. Man improviserer en by, anlegger gater, åpner butikker, drikker, spiser, sover og tenner opp ild på vannet. Man kan tillate seg alt. Vær ikke redd. Gjør hva dere har lyst til. Grunnen er solidere enn jorden selv, Det drønner under føttene som det var granitt. Leve vinteren. Leve isen. Den holder en evighet."

Mot dette bilde på nåtiden, på stillingen den 9de april 1943. vil vi stille opp vår brennende tro, vår profeti om hva som vil skje med nazidiktaturen om ikke alt for lenge.:

"Men du dør ikke frihet. En dag, da en minst venter det, i et øieblikk da en mest tror det glemt, vil en plutselig se ditt strålende ansikt lyse opp i horisonten, og du vil sende dine glødende og brennende ståler over all denne sneen, all denne isen, over dette harde og kalde dekke på isen som ble fjellfast, over denne nederdrektige vinteren. Lys. Varme. Liv. Og hør... Hører dere den dumpe larmen, den veldige krassingen i dypet ? Det er Nevaen som styrter sammen, det er floden som begynner å flyte igjen, det er det levende, glade og fruktbare vannet, som løfter den hæsleige døde isen og smadrer den. Det var granitt sa dere. Se den kraser som glass. DET ER SAMMENBRUD-DET. Det er sannheten som kommer tilbake, det er framsteget som begynner igjen, det er menneskeheten som atter setter seg i bevegelse."

Kvelden den 9de april vil vi alle samles i tankene om Konge og Fedreland. For at vi ikke skal føle oss alene, men føle kontakt med menneskene rundt oss går denne parole ur.: **ALLE NORSKE HOLDER SEG INNE FREDAG DEN 9. APRIL ETTER KL. 19.00. INGEN VISER SEG UTE ETTER DETTE KTONESTETT. LEVE KONGEN. VI VIL VINNE.**